

Martin se je vrnil kmalu, pa praznih rok, toda z naznanilom:

„Kokoši ni, ciganov tudi ne! Jutro jih je prineslo, noč jih je vzela.“

Ker pa ciganka ni samo Korenki prorokovala, ampak so bile tudi njene sosede radovedne ter so hotele zvedeti srečo, je ciganka tudi njim prorokovala, da jih bo majhna nesreča zadela. In res jih je: tej je izginila svilena ruta, oni pleče izpod strehe, tretji zopet kaj družega.

To vam povem: toliko odkritosrčnega smeha in toliko prikrite jeze še ni bilo v naši vasi, kakor tiste dni.

Otroci smo se pa le še en čas bali ciganov, ker smo bili prepričani, da ne kradejo samo kokoši, rut, plečet . . ., ampak tudi otroke. No, pa v naši vasi tistopot nobenemu niso prišli do živega. Bili smo presodnih glav in urnih nog. Zato nas niso mogli. Nekaj le pomaga, če se človek ogne v pravem času. — —



Dva osla.

Osla sta vozila skupaj v mesto blago svojih gospodarjev. Starejši je imel težek voz in se je komaj premikal. Mlajši pa je imel polovico manj naloženega, dasiravno je bil močnejši kot njegov tovariš.

Med potjo opazita osla, da sta gospodarja zaspala na vozu.

Mlajši osel reče: „Voziva prav počasi, da se ne utrudiva. Gospodarja spita in ne bosta opazila ničesar.“

„Ne, tovariš“, reče starejši. „Če hitreje prideva do mesta, prej bova prosta.“

Mlajšemu pa ni ugajala ta misel, zato zaostane za svojim tovarišem. Vedno počasneje vozi in se smeje starejšemu tovarišu, ki se je že izgubil v daljavi.

Zdajci se zbudi gospodar na vozu mlajšega osla. Ko vidi, da je zaostala njegova žival, poči in udari z bičem po nji. — Osel prestopi malo hitreje. A to gospodarju še ni zadoščalo; priganja osla in natepa, da mora steči . . .

Ves poten doteče pri mestu starejšega tovariša. Ta ga vpraša: „Zakaj si pa tako poten in utrujen, tovariš? Saj si vendar počasi vozil, ne?“

Mlajši osorno pogleda tovariša in vozi spet dalje poleg njega. A hitra vožnja ga je vendar toliko utrudila, da je komaj dohajal starca, ki je še vedno enakomerno korakal in se je prav malo utrudil na dolgi poti.

Vztrajnost delo lajša ti,
A lenoba ga teži.

Slavko Slavič.

